

Borovnice.

ama, lačen!“

„Kaj, že zopet? Saj si ravnokar jedel.“

„Res sem, res.“

„Od poldne je ostalo malo zelja v skodelici, pa pojej!“

„Ne bom.“

„Kaj pa hočeš?“

„Malo kruha bi rad.“

Miru ni dal prej, da so mu ga res odrezali. Ej, Pepček je bil lačen gotovo vsako uro in zobe je imel nabrušene, da bi bil jedel venomer. Oh, saj pravim, ti otroci!

„Kam pa že zopet?“

„Nikamor.“

In Pepček je bil že zunaj na ulici. Vselej, kadar se je hotel izmuzniti, se je potisnil v kot za vrata, in vrtil gumb, ob katerega je imel zapeto svojo naramnico.

Kadar so mamica pogledali malo v stran ali pa so se pri delu zamislili, je izginil tako hitro, kakor bi se bil vdrl v zemljo. Mamica so ga vselej klicali nazaj, pa takrat Pepček ni nič slišal. Na vasi je bilo vse bolj prijetno kakor doma. Otroci so se tam valjali v cestnem prahu, in on je bil vedno zraven. Če je prišel po cesti kak voz, je pa kar završalo: vsi so zbežali v stran, da ne bi bilo kaj hudega. Ej, in nihče se ni tako zelo bal za svoje mlado življenje, kakor Pepček.

Ker je bil vedno na solncu, je bil ves ogorel, in lase je imel zmršene. Hlače, ki jih je nosil vedno le na eni naramnici, je imel strgane in vse od prahu. In mamica so imeli z njim pravi križ.

Po vasi je prišla ženska s košem na rami, in otroci so se razveselili. „Oj, oj, gotovo ima borovnice!“ Vsi so se razkropili domov prigovarjat dobri mamici, očki ali dedu, naj bi jim jih kupili; skominalo jih je po lepih črnih jagodah, ki so tako sladke.

Pepček je pritekel domov v polnem diru. Ni si upal takoj ogovoriti mamice. Sukal se je okrog njih kakor mačka okrog ognjišča, se jih oprijemal za krilo,

zdaj pogledal kos kruha, ki ga je drobil v roki, zdaj mamici v oči. A beseda mu le ni hotela iz ust. Mamica so takoj vedeli, da je zopet nekaj posebnega.

„Zakaj ne ješ kruha?“

„Ne morem.“

„Kaj pa ti je?“

„Nič.“

Boječe se jih je prijel za krilo, pogledal najprej v tla, potem mamici v obraz in se proseče nasmehnil. Besede o borovnicah pa kar ni mogel ziniti. „Hm, mamica bi bili gotovo hudi“, si je mislil, in je bil v veliki zadregi.

„Hoj, kje ste? Ali boste kaj kupili borovnic?“ se je začul iz veže čuden glas. Bila je žena s košem, bosa, in noge so ji bile prašne.

Pepček je bil iz zadrege.

„Mama, dajte, dajte!“

Mama so zmajali z glavo in rekli:

„Ne bomo nič.“

„Ej, kupite, kupite! Reva sem in prihajam od daleč“, je zaprosila ženska.

Pepček pa je namrdnil obraz v čudne gube, ustne so se mu skrčile na jok in poželjivo je gledal v koš, ki ga je bila žena postavila na tla.

Mamici se je zasmilila ženska, ker ji je pot lil po obrazu v debelih curkih. Oblečena je bila slabo in obraza je bila zagorelega. Dali so ji svetel groš in jo prašali:

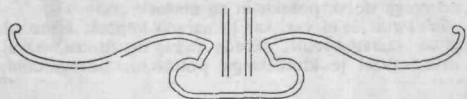
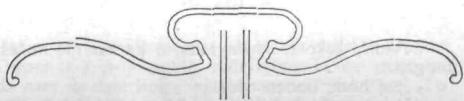
„Odkod pa ste?“

„Od Kočevja“, je odgovorila v svojem narečju. „Veste, pri nas je velika revščina. Za par krajcarjev moramo nabirati te - le jagode in jih nositi tako daleč. Polje ne obrodi skoro nič, dosti ga pa tudi nimamo. Težko se zasluži kaj.“

Segla je v koš, namerila dve merici črnih, debelih borovnic in jih stresla na papir, ki ga je bil Pepček v hipu pripravil.

„Bog plačaj“, je rekla ženska, optala koš in odšla dalje po vasi, v vsaki hiši ponujajoč svojo robo.

Pepček je nekaj časa kar ogledoval jagode, menda od samega veselja. Ni vedel, ali bi se jih polotil ali ne.

„Vidiš, kako te imam rada, ti pa kar nič nočeš ubogati.“

„Saj bom, bodete videli.“

Ne vem, če ste vsi otroci taki, a Pepček je bil. Kadar je od mamice kaj dobil, brž je nesel na vas kazat otrokom, kaj ima, da je vzbudil zavist in skomine svojih tovarišev. Mamici se to ni dobro zdelo. Stric so mu bili nekoč prinesli iz sejma lepo trobento. Pa jo je nesel na vas in prišel domov z razbito, ki ni več piskala. Če so mu dali lépega belega kruha, ga ni snedel doma; šel je z njim na vas, da so ga videli drugi. „Glejte, bel kruh imam, vi pa še ovsenega ne.“ In vsak mu ga je malo odščipnil, če je le mogel.

Mikalo ga je zdaj tudi na vas, češ: „Jaz jih že imam.“ Prijel je za papir, da bi se izmuzal.

„Oho, kam, seme?“

„Nikamor!“

„Tukaj jej doma in ne hodi na vas.“

„Saj ne grem.“

Danes je naletel na slabo. Premagal se je, kakor bi bil šel rad na vas.

Vzel je kruh, ki so mu ga bili poprej dali mamica, in borovnice ter se vsedel na prag. Tam se je solnčila bela hišna muca in sladko dremala. Sedel je poleg nje in jedel. Muca se je vzbudila in ga sladkosnedno opazovala; tudi lepa družinica kokoši in piščet se je zbrala okrog njega. Zdaj pa zdaj je vrgel kokošim kako jagodo, pa je niso marale. In Pepček se je jezil.

Mislím da ste otroci približno vsi enaki: Kadar se kake stvari enkrat naveličate, pa jo pustíte pri miru, in jo zametavate. Recimo pri jedi. Mnogokrat niste potrebni, pa ne daste prej miru, dokler se vam ne ustreže. Ko imate, se pa norčujete iz božjih darov.

Tudi Pepček si ni izmislil nič modrega in pametnega. Vzel je muco v roke in ji ponujal borovnice; pa jih ni marala. Zato jo je namazal po gobčku, da je bila revica vsa lisasta. To je tudi slutila; zbežala je od njega dol k potoku in se umila.

Pa to še ni vse, kar je naredil Pepček. Namazal je še samega sebe, seveda nekaj nevedoma, nekaj nalašč. Vzel je kruh in ga potresel z borovnicami.

Potem jih je malo pomečkal in jih jedel s kruhom. Otroci se z jedjo sploh radi igrate in ne pomislite, da nam jo daje Bog. Saj ga prosimo vsak dan: „Daj nam danes naš vsakdanji kruh.“ In Bog nebeški se nas usmili in nam daje svojih darov.

Pepček pa si je mislil:

„Hej, tak bom kakor zamorec.“ Pa se je namazal s pomečkanimi jagodami po licih, čelu in bradi in je stekel v hišo k mamici, da bi se pokazal.

„Glejte me, tak sem kakor zamorec.“ Mamica so bili pa hudi, dasi Pepček tega ni pričakoval.

„Vidiš, tak si! Ali sem ti jih zato kupila? Pa vedno obljubljaš: saj bom priden, bom priden. Pa le ni nič. Marš, k potoku pa se umij!“

Pepček se je bal vode, silno bal, in ne vem, kaj bi bil rajši storil, samo da se mu ne bi bilo treba umiti. Pa sedaj je moral. Mamici se ni hotel zameriti. Šel je k potoku in med potjo ogledoval tudi umazane roke. Ko se je pa videl v bistri vodi, je spoznal, da je res grdo, če je kdo umazan. Pa če še ne veste: od borovnic ne gre proč zlepa. In Pepčku se je še dva dni poznalo, da je jedel borovnice in da je hotel biti zamorec.

Márijan.

Lipetov panj.

Povest. Spisal Juraj Pangrac.

(Dalje.)

3. O jej, sosed Marko ga ima!

Hudétov ded je spet mirno pokal tobak in škilil v čebele. Naenkrat povzdigne glavo in, kakor da bi se nečesa važnega domislil, reče: „Lipe, pa si spravi jeseni panj na soseda Marka kaščo, kaj?“

„To seve, da sem ga“, zatrdi Lipe, ki je ostal pri dedu, dasi ni kazalo, da bo še kak roj dopoldne. „To se ve, da sem ga“, zatrdi. „Pravzaprav . . . sam stric Marko ga je spravi na kaščo!“